

помогне на кръстоносците и да раздели с тях Визанс? Но дали те щяха да се съгласят? А от папата не идеше още никакъв отговор. А Венгрия? Ако кръстоносците се съюзяха с Венгрия?

Боже, Боже, научи ме, спаси ме,... Калоян отправи взор към пезула. Вътре сияеше златописаната икона на Чудотвореца. Свети Димитър го гледаше с блага усмивка...

А България и цялото ѝ бъдеще зависеа от съдбоносната дума, която трябваше да изрекят устата му. Сякаш лудост пламваше в главата му. И пак старото вярно чувство шъпнеше в сърцето му.

Пази се, пази се, Калояне. Лукави са ромейските обещания, невярно е ромейското приятелство. ~~Българо-ромейска империя...~~ А утре? Утре, изгонени с българска помощ латините, нямаше ли отново да пламне старата вражда и омраза? И все пак... И все пак... Да се изпусне такъв случай... Не беше ли престъпление? Калоян стисна с длани слепите си очи. Призова братята си, ^{матке си,} Мария... Отиде в стаята си, просна се пред малката икона на чудотвореца...

Дълго и горещо се моли...

Когато се върна, беше вече спокоен. Лицето му бе странно бледо, гънките на челото му се виеха дълбоки и страшни.

- Кога мислиш да заминеш за Константиновград, Иваница? - попита с дрезгав глас Борил. - В два дни куманската конница ще бъде готова за път. След нея ще потеглят и нашите стотни. Аз пратих вече находници до всички калета и крепости, да известя на боляри и кастрофилакти. Писах и на Шишмана в Просец...

Изведнъж царят се хвърли към него, сграби го за яката на туниката и силно го разтърси.

- Кого си питал, деспот Борице? Имаш ли позволение от царя?

Всички се стъписаха ужасени. Нима Калоян не беше съгласен?